

spomin je močan in zvest. Drugo uro nas je vse poznal, in vendar nas je nad 50. Zdi se mi kakor Periklej, ki je imel imena 20 tisoč atenskih meščanov natanko v spominu. Zgodovino zna zelo dobro, a vere pa nima nič, tako vsaj se mi zdi. Kadar mi molimo, slači on rokavice prav počasi, prst za prstom ter gleda po šoli. Najhujše pa me zbóde, kadar se norčuje iz nas. Prišlo je zadnjič nekaj francoskih imen na vrsto; mi seveda jih nismo znali čitati pravilno. Kako nas je sramotil: „Ko sem bil jaz dečko v vaših letih, govoril sem že pravilno in gladko francoski. Slovenci hočete menda ostati vedno zarobljeni kmetje; do višje omike se ne povspnete nikdar.“ U, kako so me zbódle te besede! Ko je bil profesor toliko star kot ti, znal je že francoski, oh, ti pa ne znaš niti čitati! Kakšna sramota! Takoj drugo leto se

vpišem v francoščino, ki se poučuje na gimnaziji kot neobvezni predmet. Sploh hočem storiti vse, da se izobrazim, kar mogoče, da mi ne bo mogel profesor več očitati: češ, sramoto delate slovenskemu imenu. Zato letos prav pridno obiskujem laščino in sicer prvi tečaj. Poučuje nas prof. Ahn. Prav veselo je. Preparacije ni treba nič delati. Gospod profesor nas ne pozna, zato pa tudi goljufamo: če pokliče katerega, ki se ni naučil, pa se kar hitro kak drug oglasi in prevaja iz nemškega v italijansko. No, nekaj že znam, n. pr. kaj se pravi: dolce far niente. O, kako lepo bode pa tedaj, ko bom čital slavne pesnike laške v izvorniku, Danteja, Petrarko, Torkvata Tassa i. dr.! Poleg tega se učim tudi petja; no, pa gospod profesor, ki nas uči, pravi, da slave si ne bom pridobil s svojim glasom. Uvrstil me je med I. tenoriste.

Rdeči trg v Moskvi.

Pri petju se prijetno razvedrim. Pojemo same lepe skladbe: *Pobratimijo, Naprej, Jaz sem Slovan dušom, tielom, Venec Vodnikovih, V dolini tihi selo je, Danici, Lipa zelenela je . . .* in še mnogo drugih. Samo prešibek glas imam, pravi gospod profesor, ozke prsi kakor ščinkovec. Zato so mi menda tudi gospod Marn že večkrat rekli v šoli: „Glej, da okrepiš svoj glas! O počitnicah hodi v gozd ter vpij, kolikor moreš.“ Storil sem, a glasú le še ni pravega. Pa zadenem tudi ne dobro. Kako me to boli, da nisem za petje! Samo narodne, tiste pa zadenem, vsako, in nobenega se ne ustrašim, če jo je treba zapeti. Še nečesa se učim letos: risanja. Oče so mi rekli, da se moram. No, za ta predmet nimam čisto nič veselja. Ob sredah popoldne je imamo in kar dve uri zaporedoma. Strašno je dolgčas. Ker sedim pri oknu, gledam najrajši doli na Ljubljano in na ljudi, ki hodijo

mimo po drevoredu. Gospod profesor me je pa že spoznal, da nisem vnet risar. Zapretil mi je, da me bo jedenkrat za lase prijel in skozi okno vrgel. Najhuje sem ga pa razžalil, ko je dobil pri meni Gunduličevega „Osmana“, ki sem ga čital med risanjem. Zaplenil ga je in poslal gospodu razredniku; ta mi ga je vrnil, a dostavil je, da je nespametno od vsakega, učiti se predmeta, do katerega nima nikakega veselja. Koncem prvega polletja izstopim. Tudi z risanjem, vidim, da se ne proslavim. Michelangelo, Rafael, Leonardo da Vinci, in vi drugi nesmrtniki božje umetnosti, vi ne morete biti moji ideali.

Ti pa vrlo napreduješ, kakor mi pišeš, tudi v tej stvari. Nismo vsi za vse. Sicer pa pregovor veli: Vseh del mojster, vseh rev gospodar. Oprosti, da ti o sošolcih danes nisem nič povedal, saj sem še tako raztegnil pismo na